

עמ"י 13751-06-25 - אילן מיקנר נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"י 13751-06-25

לפני: כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

המבקש: אילן מיקנר
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' דרויאן-גמליאל)
מיום 5.6.2025 בעמ"י 13403-06-25

בשם המבקש:

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' דרויאן-גמליאל) מיום 5.6.2025 בעמ"י 13403-06-25, בגדרה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (השופטת ק' וקסלר, מ"י 9994-06-25), שהורתה על מעצרו עד ליום 9.6.2025.

במוקד הבקשה עומדת טענת המבקש להעדר תנאי מעצר הולמים, ובאופן קונקרטי להימצאותם של פשפשי מיטה בתא המעצר. נטען כי החזקת המבקש במעצר בתנאים אלה, אינה עולה בקנה אחד עם חובת הרשות להחזקת עצור בתנאים הולמים, כנדרש בסעיפים 9(א-ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). כן נטען כי בעיית פשפשי המיטה היא סוגיה רוחבית ידועה הנוגעת לעצורים רבים מספור, אשר לא תיפתר "עד שבית משפט נכבד זה לא יוציא תחת ידיו הוראה לשחרר עצורים תחת טענה זו". על כן, עותר המבקש לשחררו לחלופת מעצר, תוך שנטען כי בנסיבות העניין לא קיימת סכנה לשיבוש החקירה בהיותו במעצר בית.

לאחר עיון, דין הבקשה להידחות.

ענייננו בבקשת רשות לערור שתיבחן לפי אמת מידה מצמצמת, ולפיה תינתן רשות לערור רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, או בהתקיים נסיבות ייחודיות המעלות חשש לעיוות דין (ראו למשל: בש"פ 2991/24 כראג'ה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.4.2024); בש"פ 2092/22 ואקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2022); בש"פ 2714/21 רצון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.4.2021)). בחינת הבקשה שלפניי לפי אמות מידה אלה, מעלה כי זו אינה באה בקהלם של אותם מקרים חריגים.

חוק המעצרים מטיל חובה על הרשות להחזיק עצור "בתנאים הולמים שלא יהיה בהם כדי לפגוע בבריאותו ובכבודו". עוד הוא מורה את המובן מאליו, כי עצור זכאי ל"תנאי תברואה הולמים" (סעיפים 9(א) ו-9(ב)(1) לחוק המעצרים). הפרת חובה זו עשויה, במקרים המתאימים, להוות שיקול, מתוך מכלול שיקולים, שלפיהם ייקבע האם לעצור אדם או לשחררו (ראו בש"פ 4014/92 ששון נ' מדינת ישראל (26.8.1992); בש"פ 7053/01 פלוני נ' מדינת ישראל, נו(1) 511, 504 (2001) (להלן: עניין פלוני)). בענייננו, נבחנה טענתו של המבקש לקיומם של פשפשי מיטה בתא מעצרו, בשתי ערכאות; בית המשפט המחוזי, אשר לדברי המבקש הקשיב לטענתו קשב רב, התרשם כי אין במצבו כפי שתואר לפניו, כדי פגיעה בזכותו הבסיסית של המבקש לכבוד ולשמירה על בריאותו. בית המשפט המחוזי הוסיף והורה לגורמי שב"ס, בהמשך להוראה דומה שניתנה על ידי בית משפט השלום, להידרש לעניין וליתן הוראות הולמות לשמירה על בריאותו של המבקש ותנאי החזקתו. לצד האמור קבע - ובקביעה זו לא הראה המבקש טעם להתערב - כי בענייננו קיימת סכנה מוחשית לשיבוש מהלכי חקירה, בהינתן מורכבות החקירה ומאפייניה, אשר לא ניתן ליתן לה מענה בדרך של חלופת מעצר. בנסיבות הענין, לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי המצדיק התערבות.

אוסף, כי אין בדחיית הבקשה משום הקלת ראש בטענות המבקש או בתופעה שהציפה בקשתו, בפרט לנוכח התרבות טענות מעין אלה בדיוני המעצר בעת האחרונה. אף ניתן להבין למצוקתו של המבקש שבאחד מרגעי השפל של חייו נאלץ להתמודד גם עם תנאי תברואה לקויים. עם זאת, דווקא בשל טענת המבקש כי מדובר בתופעה רוחבית הנוגעת לעצורים רבים, ראוי כי זו תתברר במסגרת "עתירת אסיר", בה ניתן יהיה לברר את העובדות לאשורן, לעמוד על היקף התופעה, לקבל את התייחסותם של כלל הגורמים הרלוונטיים, ולנסות למצוא לה פתרון (עניין פלוני, בעמ' 513).

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"א סיוון תשפ"ה (07 יוני 2025).

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת